

Nr. 7 September 1998

70. Forstyrrelse af offentlig orden - Vold mod politiet - Varetægtsfængsling - Uroligheder på Nørrebro
71. Erstatning for ransagning og visitation
72. Røveri - Forsøgsordning for narkomaner med afvænningsbehandling
73. Samfundstjeneste - Vilkårsovertrædelse - Nye vilkår
74. Vold - Gentagelsesvirkning - Reststraf
75. Frihedsberøvelse af asylsøgende - Udlændingeloven - Udvisning - Sager, der stilles i bero
76. Sædelighedssag - Anden kønslig omgængelse med mindreårig stedsøn - Erstatning
77. Nødværge - Exces - Vold
78. Aktionærlån - Anklageskrifter - Forældelse - Ankefrist
79. Færdselsloven - Kørsel uden at have erhvervet kørekort - Bødestørrelse - Sagsomkostninger
80. Advokater - Tavshedspligt
81. Aflytning - Tilfældighedsfund

Vidnebeskyttelse

Bogomtale: Spritkørsel af Niels Waage

Politiet på Internettet

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Postbox 1051
1007 København K
Telefon 3311 7522
Telefax 3332 4775

- 171 -

Landsforeningens bestyrelse:

Thomas Rørdam
formand, København

Bent Holmberg
næstformand, Aalborg

Michael Abel
Holbæk

Karen Marie Dyekjær
Esbjerg

Hanne Gullitz
Århus

Poul Jost Jensen
Glostrup

Mogens Juhl
Odense

Mette Lauritzen
København

Ansvarshavende redaktør:

Elsebeth Rasmussen

Oplagstal: **1060**

Formandens adresse:

Postbox 9017, 1022 København K

Telefon 3312 4540
Fax 3393 4540

Ny undersøgelse under Justitsministeriets ressort - Lange seje sager.

Nu skal PET's virksomhed undersøges ved en særlig undersøgelseskommission, idet der skulle være fremkommet dokumenter og oplysninger, som rejser tvivl om PET's overholdelse af regeringserklæringen fra september 1968 om, at registrering ikke må finde sted alene på grundlag af lovlig politisk virksomhed, jfr. en muligt lidt forhastet pressemeddelelse fra Justitsministeriet.

Udmærket, vil de fleste sige, lad os få ryddet op. Bare det ikke går som med Nørrebro-sagen, hvor en ny undersøgelseskommission skulle undersøge, hvad det egentlig var, den første undersøgelse havde undersøgt. Tidsspekteret kan engang imellem virke knugende.

I PET-sagen er det, der udløser undersøgelsen noget, der særligt er foregået mellem 1968 - 1974.

Det minder lidt om sager om økonomisk kriminalitet. Om den sidste type sager har redaktøren digtet en lille sang gengivet på bagsiden. Hun har under sin virksomhed særligt haft RPL § 150, sidste punktum i tankerne om retsformanden, der "*...drager omsorg for så vidt muligt at fjerne alt, hvad der til unytte trækker forhandlingen i langdrag, og slutter forhandlingens enkelte dele, når han anser det foreliggende emne for tilstrækkeligt behandlet.*"

Landsforeningen af beskikkede advokater

LOKALKURSUS

Tid og sted:

Der afholdes lokalkursus den 28/10 1998 i **Holbæk** på Restaurant Vadestedet, Strandmøllevej 249, 4300 Holbæk, fra kl. 16.30 til 18.30, samt

den 2/11 1998 i **Odense** på Odense Plaza Hotel, Østre Stationsvej 24, fra kl. 18.00 til 20.00.

Formål:

Drøftelse af forskellige aktuelle emner inden for strafferet og -retspleje med indledning fra nedennævnte kursustlærere og mulighed for debat, herunder

- nyere praksis vedr. anvendelse af Menneskerettighedskonventionen, *særligt sagsbehandlingstider*
- informationssøgning vedr. domspraksis mv.
- Procesbevillingsnævnet
- muligt andre aktuelle emner *evt. forsvareres selvstændige efterforskningsret*

Kursustlærere:

Thomas Rørdam og Elsebeth Rasmussen, begge København.

Kursusafgift og tilmelding:

Alene tilmelding hos det lokale bestyrelsesmedlem. Medlemmer af foreningen har fortrinsret. Kr. 200, der inkluderer middag, bedes indbetalt **senest den 15/10 1998** til:

Holbæk: Michael Abel, Havnepladsen 6, 4300 Holbæk, tlf. 59 43 44 45.

Odense: Mogens Juhl, Hunderupvej 59, 5000 Odense C, tlf. 66 12 51 12.

Evt. kursusmateriale:

Vil afhængig af omfanget blive omdelt på mødet eller udsendt forinden.

Erstatningsnævnet - Uden unødigt ophold

Lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (voldsofferloven) § 10, stk. 1

Erstatningsnævnets praksis, hvorefter anmeldelsen efter 24 timer blev betragtet som for sen, hvis der skulle søges erstatning efterfølgende hos nævnet, underkendt i sag, hvor forurettede besvimed under hospitalsbehandling og var smerteplaget efter udskrivning.

Københavns Byrets afd. A 9938/96, 20/3 1998

A påstod Erstatningsnævnet tilpligtet at betale 57.585,34 kr. med procesrente. Nævnet påstod frifindelse.

Resten er citat af dommen:

“Sagen vedrører spørgsmålet om, hvorvidt sagsøger i henhold til lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser § 10, stk. 1, uden unødigt ophold har anmeldt et overfald til politiet.

Sagsøger blev natten til lørdag den 9. september 1995 kort efter midnat overfaldet på Sct. Clemens Bro i Århus.

Sagsøger blev kl. 1.10 indbragt til skadestuen på Århus Amtssygehus. Efter endt behandling blev sagsøger samme nat sendt hjem.

Af politirapport dateret den 12. september 1995 kl. 13.30 fremgår, at sagsøger telefonisk havde anmeldt, at han uden varsel var blevet overfaldet med brud på benet til følge. Gerningstidspunktet er i rapporten anført til søndag den 10. september 1995 kl. 0.15. Vedrørende sagsøgers forklaring er bl.a. anført, at sagsøger gik ad Clemens Bro i festugen. Der var mange mennesker på gågaden, så mange, at man stødte sammen undervejs. Sagsøger vendte sig på et tidspunkt om, og uden forvarsel blev han slået/væltet omkuld. Han husker intet om de faktiske omstændigheder, ligesom han ikke så gerningsmanden/mændene. Af de efterfølgende afhøringer af vidner fremgår, at ingen havde set selve overfaldet på sagsøger. Sagsøger fik den 12. september 1995 af politiet udleveret skema til ansøgning om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser.

Af lægeerklæring dateret den 11. marts 1996 udfærdiget af overlæge, speciallæge i ortopædisk kirurgi N, fremgår, at det i journalmateriale fra Århus Amtssygehus oplyses, at sagsøgte den 9. september 1995 kl. 01.10 henvendte sig efter at være blevet overfaldet på Clemens Bro. Sagsøger klagede over smerter, og røntgenundersøgelse viste brud i kno ved ankelleddet. Patienten blev behandlet med en bagre gipsskinne. Ved kontrolundersøgelse den 13. september 1995 fandtes ledscred i ankelleddet, og sagsøger blev indlagt samme dag, og der blev foretaget åben påpladssætning af fodleddet og bruddet, samt fastholdelse med skinne og skruer.

Sagsøger har været sygemeldt fra sit arbejde fra den 11. september 1995 til den 29. januar 1996.

Sagsøger anmeldte overfaldet overfor sagsøgte, der ved skrivelse af 17. juli 1996 afviste ansøgningen om erstatning under henvisning til § 10 i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (i det følgende kaldt voldsofferloven), da overfaldet ikke uden unødigt ophold var anmeldt til politiet.

Ved skrivelse af 2. august 1996 til sagsøgers advokat, fastholdt sagsøgte afgørelsen. Det er i skrivelsen bl.a. anført:

“... at efter nævnets praksis anses en politianmeldelse, der er indgivet mere end 24 timer efter gerningstidspunktet, i almindelighed ikke for indgivet uden unødigt ophold. Hvis det på grund af skadelidtes tilstand (fx bevidstløshed) har været umuligt for denne at indgive politianmeldelse, må fristen da regnes fra det tidspunkt, hvor anmeldelsen har været mulig.

Nævnet har ikke fundet, at der foreligger sådanne særlige forhold, at nævnet kan se bort fra den sene politianmeldelse.”

Sagsøgers advokat har oplyst, at Århus Politi har afslået at udlevere kopi af døgnrapporten for den 9. september 1995.

Parterne er enige om den talmæssige opgørelse af erstatningskravet.

Der er under sagen afgivet forklaring af sagsøger og dennes moder, M.

Sagsøger har bl.a. forklaret, at han netop var ankommet til festugen sammen med nogle venner, da han blev overfaldet på Clemens Bro. Sagsøger var ikke beruset. Der var nogen bag sagsøger, der sagde noget. Sagsøger vendte sig. Det næste han husker var, at han lå på jorden. Foden gjorde ondt. Sagsøger besvimelede et par gange, medens

han lå på jorden. Der kom 2 betjente. Sagsøger husker ikke, at han har talt med dem. Senere kom en ambulance. Sagsøger besvimeede også under transporten. Sagsøgers søster var med på hospitalet. Sagsøger blev røntgenundersøgt. Han besvimeede, og da han vågnede, var der en læge. Lægen sagde ikke noget om, at sagsøger skulle sørge for at anmelde overfaldet. Benet blev lagt i gips, og sagsøger blev hentet af moderen. Det gjorde fortsat meget ondt, og sagsøger besvimeede i venteværelset. Hjemme fortsatte smerterne, og sagsøger var sløret. Om lørdagen fortsatte de stærke smerter, og han fik smertestillende medicin af moderen. Om aftenen fik sagsøger ondt i hjertet, og vagtlægen blev tilkaldt, og sagsøger fik medicin. Hele søndagen og mandagen var han ligeledes plaget af stærke smerter. Han talte ikke med moderen om anmeldelse af overfaldet. Han husker ikke, hvornår arbejdsgiveren blev kontaktet. Formentlig om tirsdagen så moderen et billede i avisen, hvor sagsøger lå på jorden med 2 betjente bøjet over sig. Moderen tjekkede herefter, om det var i orden med anmeldelsen. Sagsøger gik ud fra, at overfaldet var anmeldt, da der havde været 2 betjente på stedet, eller at hospitalet havde taget sig af det. Ingen har sagt til sagsøger, at han skulle sørge for at anmelde overfaldet. Efter anmeldelsen om tirsdagen kom der samme dag 2 betjente ud til sagsøger. De sagde, at sagsøger kunne få erstatning.

M har bl.a. forklaret, at hun hentede sagsøger på skadestuen, efter at datteren havde ringet. Sagsøger var helt fra den og havde det meget dårligt. Han besvimeede i venteværelset på grund af smerter. Da de kom hjem, havde sagsøger stadig meget ondt og kunne ikke være nogen steder. Han havde også ondt i hjertet. Vidnet stablede benet op og fyldte sagsøger med smertestillende piller, men intet hjalp. Sagsøgers tilstand blev ikke bedre, og lørdag aften tilkaldte vidnet vagtlægen, der gav sagsøger smertestillende medicin. Søndag og mandag havde sagsøger stadig meget ondt. De talte ikke om anmeldelse, da det ikke var til at få en ordentlig samtale i gang med sagsøger. I øvrigt havde datteren fortalt, at politiet var på stedet kort efter overfaldet. Mandag aften fik sagsøger det bedre. Tirsdag morgen så vidnet politiets døgnrapport refereret i avisen, hvor overfaldet på sagsøger var omtalt. Vidnet spurgte sagsøger, om overfaldet var anmeldt. Sagsøger svarede, at det vidste han ikke, hvorefter vidnet ringede til politiet. Politiet oplyste, at episoden var omtalt i døgnrapporten, men at der ikke var sket egentlig anmeldelse.

Sagsøger har til støtte for påstanden bl.a. anført, at sagsøgte bør tilpligtes at betale erstatning, da sagsøger uden unødigt ophold har anmeldt forholdet til politiet. Afgørelsen af, om anmeldelse er sket uden unødigt ophold, må afgøres konkret i hver enkelt sag. Nævnets praksis om alene at anerkende erstatningskrav, såfremt anmeldelse er indgivet indenfor 24 timer, er ikke i overensstemmelse med ordlyden af voldsofferlovens § 10, stk. 1. Sagsøger var så plaget af smerter, at han ikke selv var i stand til at vurdere betydningen af en anmeldelse.

Såfremt retten måtte finde, at forholdet ikke uden unødigt ophold er anmeldt til politiet, har sagsøger gjort gældende, at erstatning bør ydes i henhold til voldsofferlovens § 10, stk. 2. Overfaldet skete under sådanne forhold, at sagens opklaring, herunder politiets eventuelle forsøg på at finde den konkrete gerningsmand, var uafhængig af hvornår forholdet blev anmeldt. Anmeldelsen har ikke reelt haft betydning, idet gerningsmanden var ukendt, og idet der i øvrigt ikke er bevis tvivl. Sagsøger har forklaret, at der kort efter overfaldet ankom politi, og sagsøger har derfor kunnet have en forventning om, at overfaldet var optaget i døgnrapporten/registreret som anmeldt.

Det er videre gjort gældende, at det udøvede skøn bør tilsidesættes, idet sagsøgtes skøn har ført til et åbenbart urimeligt resultat. Sagsøger har på baggrund af overfaldet beviseligt lidt et tab.

Sagsøgte har til støtte for påstanden bl.a. anført, at sagsøgers krav korrekt er blevet afvist, da sagsøger ikke uden unødigt ophold har anmeldt forholdet til politiet jf. voldsofferlovens § 10, stk. 1. Der er foretaget et konkret skøn i sagen. Afgørelsen er i overensstemmelse med nævnets praksis. Sagsøgtes afgørelse er udtryk for et lov-hjemlet skøn, og sagsøger skal for at kunne tilsidesætte dette skøn godtgøre, at det udøvede skøn fører til et åbenbart urimeligt resultat. Kravet om hurtig anmeldelse har til formål at fremme muligheden for at retsforfølge skadevolderen, således at skadevolderen pålægges at betale erstatning samt yderligere til formål at hindre misbrug. Efter erstatningsnævnets praksis anses en anmeldelse foretaget inden 24 timer efter gerningstidspunktet i almindelighed for indgivet uden unødigt ophold. Fristen forlænges, hvis det på grund af skadelidtes tilstand, f.eks. bevidstløshed, har været umuligt at overholde fristen. Det bestrides, at sagsøgers tilstand har været af en sådan karakter, at han har været ude af stand til at foretage anmeldelse på et tidligere tidspunkt.

Voldsofferlovens § 10, stk. 2 finder ikke anvendelse. Efter loven er sagsøgte tillagt bemyndigelse til at foretage en skønsmæssig vurdering. Efter teorien har domstolene alene adgang til at foretage en legalitetsprøvelse af forvaltningens administrative skøn. Sagsøger har ikke med rimelighed kunnet gå ud fra, at der var sket politianmeldelse, og det ændrer ikke vurderingen, at skadevolderen eventuelt ikke kan identificeres. Det fremstår ikke som sikkert, at der er sket en forbrydelse. Det er ikke dokumenteret, at politiet var tilstede på Clemens Bro. Det er videre ikke dokumenteret, at hurtig anmeldelse ikke ville have medført pågribelse.

Retten skal udtale:

Voldsofferlovens § 10, stk. 1, bestemmer, at erstatning er betinget af, at lovovertrædelsen uden unødigt ophold er anmeldt til politiet.

Der bør i sagen foretages en konkret vurdering af, om fristen er overholdt.

Efter bevisførelsen lægges det til grund, at sagsøger lørdag den 9. september 1995 kort efter midnat blev overfaldet på Clemens Bro, og i den forbindelse kom til skade med benet. Sagsøger blev straks i ambulance indbragt til skadestuen, hvor benet blev lagt i gips. Skadestuen blev orienteret om, at sagsøger var blevet overfaldet. Sagsøger havde de følgende dage meget store smerter, hvilket kan forklares med, at der efterfølgende blev konstateret ledscred i ankelleddet, der nødvendiggjorde åben påplads-sætning af fodleddet og bruddet. Først i løbet af mandagen kom sagsøger så meget til sig selv, at han kunne drøfte spørgsmålet om anmeldelse med moderen. Under disse omstændigheder findes sagsøger ved foretagelse af politianmeldelsen tirsdag den 12. september kl. 13.30 uden unødigt ophold at have anmeldt lovovertrædelsen til politiet. Der er ved afgørelsen videre lagt vægt på, at skaden med benet var alvorlig og medførte en sygemelding på 4 1/2 måned. Der er videre lagt vægt på, at overfaldet skete om natten på gaden i et meget tæt menneskemylder, og at en anmeldelse indenfor den normale frist på 24 timer ikke ville have øget chancerne for opklaring af overfaldet.

Herefter tages den af sagsøger nedlagte påstand til følge.

Med sagsomkostninger forholdes som nedenfor bestemt.

THI KENDES FOR RET:

Sagsøgte, Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser, skal inden 14 dage til sagsøger, A, betale kr. 57.585,34 med tillæg af sædvanlig procesrente fra den 9. september 1995 af kr. 10.820 og yderligere af kr. 46.765,34 fra den 18. maj 1996 til betaling sker. Sagsøgte skal inden samme frist til sagsøger betale kr. 12.000 i sagsomkostninger.”

- oo0oo -

Erstatningsnævnet har i anledning af et tidligere referat i Landsforeningens Meddelelser nr. 67/1998 anført, at nævnets årsberetning for 1997 ikke efter nævnets opfattelse giver grundlag for at referere, at afvisningen af at tilkende forurettede tortgodtgørelse var sket i medfør af Offererstatningslovens § 6a. Redaktøren beklager, og henviser læserne til selv at læse sig frem til, hvad nævnet mener i årsberetningen side 15.

Betinget straf - Hærværk - Grafitti og tyveri

Straffelovens § 56, § 276 og § 291

19-årig med adskillige tidligere sager herunder for tyveri og to gange for grafitti dømt for bl.a. grafitti mod tog og busser samt en række butikstyverier med betinget hæfte i 40 dage.

Københavns Byrets 10. afd., sag nr. 23289/97, 4/5 1998

T på 19 år var under en tilståelsessag tiltalt for 5 tilfælde af hærværk (grafitti) mod stationer, toge og busser, 15 tilfælde af butikstyveri og 4 forhold vedr. lov om euforiserende stoffer (hash i kvanta op til 5 g) samt fyrværkeriloven (affyring og besiddelse af "strygere" med knaldeffekt).

T var tidligere straffet i 1995 for hæleri med en bøde, 1996 for medvirken til trusler og tyveri med en betinget dom, 1996 for hærværk og lov om euforiserende stoffer med bøder og i 1997 for hærværk med bøder.

Der var indhentet en personundersøgelse (ikke gengivet i dommen).

Retten udmålte straffen tildels efter straffelovens § 89 til hæfte i 40 dage.

Retten fandt det imidlertid upåkrævet, at den idømte straf blev fuldbyrdet. Resultatet blev en betinget straf på vilkår af 2 års prøvetid og 1 års tilsyn.

Erstatningspåstandene blev henskudt til civilt søgsmål.

Vold - Provokation - Betinget straf med bøde

Straffelovens § 58 og § 244

T på 25 år havde om natten på en restaurant skubbet A omkuld og sparket ham i hovedet, mens A lå ned. I byretten fængsel i 30 dage, som i landsretten blev ændret til en betinget dom med tillæggsbøde på 5.000 kr. (dissens for at stadfæste dommen).

Ø.L. 11. afd. a.s. S-2587-97, 24/3 1998

T på 25 år var tiltalt efter straffelovens § 244 ved kl. 02.30 på en pub at have grebet fat i A og skubbet ham omkuld, hvorefter tiltalte, mens A lå på gulvet, sparkede ham i hovedet.

T erkendte sig skyldig. Der var imidlertid bevisførelse. T var ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Der var udarbejdet en personundersøgelse.

Retten lagde efter bevisførelsen til grund, at T lod sig provokere af en bemærkning fra A om hans (T's) kæreste B. Retten fandt det med vidners forklaring ubetænkeligt at lægge til grund, at der ikke var tale om en tilsigtet provokation, men alene en ordveksling mellem to personer, mens de sad ved et bord, om udseendet på en tilstedeværende kvinde, der stod og spillede ved en spillemaskine i nærheden, hvorefter kvinden var grim eller lignende. Retten afviste, at A og en anden person havde taget opstilling ved spillemaskinen og med ønske om, at T's veninde skulle forlade den, herunder med sprogbrugen "Din lede luder. Se at skrubbe væk fra den maskine" eller lignende.

Retten lagde imidlertid til grund, at A's bemærkning om T's veninde havde været sårende for T, men at A og den anden persons indbyrdes bemærkninger om en tilstedeværende kvinde på et værtshus som det omhandlede mellem folk, der har drukket en del, er sædvanligt forekommende, og at man i et vist omfang må være forberedt herpå. Tiltalte burde, såfremt han ønskede at reagere, ikke have reageret med voldsanvendelse. Det blev lagt til grund, at T havde handlet efter betydelig spiritusindtagelse, nemlig 25-30 genstande indtaget over ca. 7 timer.

Straffen blev fastsat til fængsel i 30 dage. Retten fandt ikke grundlag for at gøre straffen betinget. Retten havde herved over for tiltaltes gode personlige forhold navnlig lagt vægt på tiltaltes alder og voldens karakter udøvet i et værtshusmiljø under omstændigheder, der ikke væsentligt adskilte denne sag fra mange lignende sager.

T ankede med påstand om formildelse navnlig således, at straffen blev gjort betinget evt. med vilkår om samfundstjeneste.

Anklagemyndigheden påstod efter sin endelige påstand stadfæstelse.

Landsretten udtalte:

“Straffen findes passende.

4 af de voterende finder under hensyn til, at tiltalte i nogen grad er blevet provokeret, sammenholdt med oplysningerne om de gode personlige forhold, at straffen undtagelsesvis kan gøres betinget. Disse dommere stemmer endvidere for, at tiltalte i medfør af straffelovens § 58, stk. 2, idømmes en tillægsgbøde på 5.000 kr. med forvandlingsstraf af hæfte i 8 dage.

2 af de voterende finder af de i dommen anførte grunde, at der ikke er grundlag for at gøre straffen betinget, og stemmer for at stadfæste dommen.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.”

- oo0oo -

T's forsvarer har medsendt sagen med følgende bemærkning:

“Forurettedes provokation bestod i, at han på ca. 2 meters afstand på et værtshus havde peget på tiltaltes kæreste og havde sagt: “Du er fand’me grim”.

Landsforeningens Meddelelse 85/1998

Beviser - Blodprøvers pålidelighed i spritsager

Færdselslovens § 53

Der har været en smutter i beregning af promiller i blodprøver den 13/5 1997. Anklagemyndigheden har imidlertid fået underretning den 12/6 1997, og de fornødne blodprøver blev reanalyseret den 13/6 1997.

Retsmedicinsk Institut foretog så en stikprøvekontrol f.t. 1/1 1996 - 1/6 1997 og kunne på baggrund heraf konkludere, at prøven den 13/5 var en enkeltstående begivenhed. Anklagemyndigheden er derfor ikke indstillet på at imødekomme ansøgninger om ud-sættelse af idømt frihedsstraf med henblik på at søge sagen genoptaget.

Der er udfærdiget en standardskrivelse med afslag, der giver den forklaring, at analysestativet den pågældende dag blev forrykket, og at det var et enkeltstående tilfælde.

Retskemisk Afdelings redegørelse af 25/7 1997 på 5 sider er blandt det materiale, foreningen har modtaget. Den gengives ikke her, men kan i givet fald rekvireres hos redaktøren. Der citeres fra konklusionen side 4 f:

"Ved en nøje afvejning efter gennemgang og kontrol af datasystemet kan en fejlbehandling af understativ 3a's blodprøvedata ikke være årsagen til de fejlagtige analyseerklæringer. Tilbage bliver de to andre muligheder, fejl ved opsætning af understativ 3a eller manipulering af hætteglassene med blodfortyndingerne. Det har desværre ikke endnu været muligt at afgøre hvilken af de to muligheder, der er årsagen til de fejlagtige analyseerklæringer, og det må betragtes som tvivlsomt, om det bliver afklaret.

Instituttet har derfor truffet beslutning om at indføre sådanne ændringer i arbejdsgangen for blodalkoholbestemmelsen, at fejl ved opsætning eller manipulering af blodfortyndingerne med sikkerhed vil blive opdaget."

- 00000 -

Redaktøren refererer videre:

“Blandt foranstaltningerne var et dørlukningssystem, således at døren altid blev lukket automatisk til opbevaringsrummet for alkoholprøver, samt mærkning af prøver med såvel journalnumre som strekkoder, således at den menneskelige kontrol af prøver og hætteglas blev erstattet med en elektronisk strekkodekontrol.”

Det ville jo ikke være så godt for Retskemisk Afdelings økonomi, hvis der for alvor kunne sås tvivl om pålideligheden af målingerne.

Landsforeningens Meddelelse 86/1998

Vold - Strafbortfald

Straffelovens § 84 og § 244

Kontrollør på restaurant tildelte gæst flere slag i ansigtet m.v., men fik strafbortfald under hensyn til forurettedes fornærmelige optræden og gentagne provokationer (dis-sens).

Retten i Skanderborg 1. afd. SS 348/97, 22/9 1997

T på 30 år var tiltalt efter straffelovens § 244 ved kl. 02.30 under sit arbejde som kontrollør på en restaurant at have tildelt A flere slag i ansigtet med flad hånd samt et stød med sit knæ, hvorved A pådrog sig hævelser og blå misfarvning over venstre øjenlåg samt et “trælår”.

T var ustraffet og nægtede sig skyldig.

Der var billeder og politiattest af A.

T var egnet til betinget dom og samfundstjeneste.

Resten er citat af byrettens dom:

“Efter tiltaltes egen forklaring findes han skyldig i overensstemmelse med anklageskriftet, bortset fra stød med knæ.

To voterende stemmer for strafbortfald i medfør af straffelovens § 84, stk. 1, nr. 4, jfr. stk. 2, under hensyn til forurettedes fornærmelige optræden og gentagne provokationer, trods karantæne og mellemliggende bortvisning, samt under hensyn til forurettedes fasthagen i både døren og tiltaltes kravetøj.

En voterende finder ikke betingelserne for strafbortfald opfyldt og stemmer for at idømme tiltalte 14 dages hæfte, betinget på grund af de formildende omstændigheder og tiltaltes gode personlige forhold.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.”

- oo0oo -

Redaktøren tilføjer, at de venlige bidragydere undertiden sletter alle personlige data i de indsendte domme. Redaktøren er naturligvis ligeglad med navne, blot man af sammenhængen kan se, om det er tiltaltes, forurettedes eller vidners navn, der er streget.

Men det er til besvær, hvis man ikke kan læse sig til domfældtes alder, som undertiden kan være relevant for strafudmålingen.

Mens vi er ved det, send altid den indankede dom med, hvis det er en ankesag, ellers er det ikke muligt at se, hvad tiltalen går ud på. På forhånd tak.

Landsforeningens Meddelelse 87/1998

Ransagning - Retsanmodninger

Retsplejelovens § 794

En fjer kan undertiden blive til 5 høns, når man skal bistå kolleger i udlandet med efterforskning. Der blev ikke "sigtet for lavt", da politiet ville have en ransagningskendelse som følge af en uformel henvendelse fra belgiske kolleger. Byretten gav ransagningskendelsen, men landsretten fastslog (efter 3 måneder), at der ikke var grundlag for, at sigtelsen var lagt op i det høje plan, og at det herværende politi ikke havde modtaget en retsanmodning fra det belgiske politi, hvorfor kendelsen om ransagning blev ophævet.

Politiet var imidlertid efter byrettens kendelse rykket ud og fandt noget materiale, som efter det oplyste kunne danne grundlag for en sigtelse for dokumentfalsk.

ØL 22 afd. kære nr. S-1446-98, 24/6 1998

For lukkede døre behandledes i byretten en begæring om ransagning. Anklageren redegjorde for sagen og anmodede om rettens kendelse for, at der kunne foretages ransagning hos A i dennes lejlighed, idet A var anholdt i Belgien og dér sigtet for forsøg på manddrab.

Anklageren bemærkede, at ransagningen var af væsentlig betydning for efterforskningen, idet det måtte forventes, at der på bopælen kunne findes spor af betydning for lovovertrædelsen.

Der afsagdes sålydende

K E N D E L S E

Efter de foreliggende oplysninger er A med rimelig grund mistænkt for forsøg på manddrab, og en ransagning må af de af anklagemyndigheden anførte grunde antages at være af væsentlig betydning for efterforskningen.

Herefter er betingelserne i retsplejelovens § 794, stk. 1 og 2 opfyldt, og Københavns politis begæring om ransagningstilladelse imødekommes derfor i medfør af retsplejelovens § 796, stk. 2, hvorfor

b e s t e m m e s :

Polititjenestemænd ved Københavns politi må foretage ransagning hos A, på adressen X.

Tilsvarende kendelse blev afsagt vedrørende en anden naturaliseret dansk statsborger B.

Forsvareren kærede med kæreskrift, og i forbindelse med skriftvekslingen skrev politiet til statsadvokaten i anledning af landsrettens anmodning om en udtalelse:

"...vedrørende indhentelse af kendelser om ransagninger på to adresser samt af en bankboks i forbindelse med en skudepisode i Belgien.

Det skal i den forbindelse fastslås, at der ikke er modtaget nogen retsanmodning fra de belgiske myndigheder i en form og med et indhold som beskrevet i den europæiske konvention om gensidig retshjælp af 20. april 1959.

Dansk politi blev af de belgiske myndigheder gjort bekendt med sagen i Belgien, og med at denne havde relationer til personer bosiddende i Danmark i forbindelse med en telefaxmeddelelse fra Interpol, hvori der anmodedes om oplysninger vedrørende ejerforhold på en dansk indregistreret bil. Fra Europol blev der anmodet om fremskaffelse af samme oplysninger. Europol oplyste endvidere, at der havde fundet en anholdelse sted af to danske statsborgere i forbindelse med skudepisoden.

Dansk politi rettede henvendelse ved telefax til Interpol med anmodning om oplysninger om sagen. Supplerende oplyste de belgiske myndigheder i fax af 7. marts 1998 (uformel oversættelse i sagens bilag 26), at man ønskede at modtage alle de oplysninger Københavns politi var i besiddelse af vedrørende de anførte personer. Denne henvendelse blev opfattet som et ønske om, at så mange oplysninger som muligt blev fremsendt til de belgiske myndigheder til brug for sagen. Af telefax af 9. marts 1998 fra den danske ambassade fremgår det, at de pågældende var blevet sigtet for bl.a. "modstand (efter forudgående aftale)", hvilket omstændighederne taget i betragtning ganske må kunne ligestilles med en sigtelse for forsøg på manddrab.

På baggrund af de foreliggende oplysninger besluttedes det til sikring af beviser i en eventuel sag, at det, - sagens karakter taget i betragtning - var nødvendigt med en hurtig efterforskningsmæssig reaktion, hvorfor spørgsmålet om ransagning af mistænkt bopæle samt af en bankboks i medfør af retsplejelovens § 793, stk. 1, nr. 1, jf. § 794, indbragtes for byretten, uden at der forelå en egentlig retsanmodning herom fra de belgiske myndigheder, idet handlingerne skønnedes strafbare også efter dansk ret, jf. straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2, og da der muligt befandt sig effekter som kunne have betydning i en sådan sag på de pågældende lokaliteter.

Dette var baggrunden for, at det over for dommeren i Københavns byret blev oplyst, at sagen drejede sig om en sigtelse for forsøg på manddrab. Der blev over-

for byretten redegjort for hændelsesforløbet i Belgien, som dette var oplyst af Interpol og Europol til de danske myndigheder. Af Københavns byrets kendelse af 10. marts 1998 fremgår det, at betingelserne for en ransagning var tilstede og at de pågældende med rimelig grund var mistænkt, og også sigtet, for forsøg på manddrab.

Det kan oplyses, at der her er verserende sager for dokumentfalsk som følge af falske papirer der blev fundet under ransagningerne.

...."

Det fremgår af landsrettens kendelse at:

"....

Ransagningen blev foretaget samme dag. Af den rapport af 9. marts 1998, der blev fremlagt i byretten (sagens bilag 2) fremgår ikke, hvad de anholdte i Belgien var sigtet for.

Kriminalkommissær K har i notits af 24. april 1998 udtalt følgende:

"Tirsdag den 10. marts 1998 om morgenen afleverede jeg anmodningen om kendelsen til ransagning til vki. V, som forespurgte om, hvad sigtelsen lød på. Jeg havde intet kendskab til sagen på forhånd, men alene på baggrund af oplysningerne i ka. E rapport af mandag den 9. marts 1998 - sagens bilag 2 - om, at der var blevet skudt fra den danske bil, konkluderede jeg, at sigtelsen måtte være forsøg på manddrab, hvilket jeg meddelte vki. V."

Det fremgår af sagen, at Interpol København den 7. marts 1998 modtog en telefax fra belgisk politi via Interpol Belgien. Af den uformelle oversættelse af telefaxen fremgår:

"I forbindelse med afsløringen af et islamisk netværk i Belgien under ovennævnte j.nr. er der blevet anholdt flere personer, som er mistænkt for at tilhøre Y-bevægelsen. Blandt disse var der flere med dansk statsborgerskab. Det drejer sig om:

....

A, alias Abou Z, der havde dansk pas og kørekort

De bedes meddele os alle de oplysninger, som De er i besiddelse af, vedrørende de ovennævnte personer."

Det fremgår af telefax af 9. marts 1998 fra Den Danske Ambassade i Belgien til Udenrigsministeriet, at sigtelserne i Belgien for de omhandlede personer lyder på "ledtog/forbindelse med lovovertrædere" samt "modstand (efter forudgående aftale)".

Af en meddelelse af 23. marts 1998 fra belgisk politi fremgår, at de omhandlede personer strafforfølges under den generelle overtrædelse "bandevirksomhed" (uformel oversættelse).

I en udtalelse af 19. maj 1998 fra Københavns Politi til statsadvokaten for København m.v. hedder det bl.a.:

"Det skal i den forbindelse fastslås, at der ikke er modtaget nogen retsanmodning fra de belgiske myndigheder i form og med et indhold som beskrevet i den europæiske konvention om gensidig retshjælp af 20. april 1959."

Advokat F har foruden kæreskrift indgivet processkrifter af 7. april og 28. maj 1998. Statsadvokaten for København m.v. har haft lejlighed til at udtale sig.

Landsrettens bemærkninger:

Landsretten lægger til grund, at Københavns Politi ikke har modtaget en retsanmodning fra de belgiske myndigheder om foretagelse af ransagning.

Det lægges endvidere til grund, at A i Belgien alene ses at være sigtet for "bandevirksomhed" og ikke som oplyst i retsmødet den 10. marts 1998 for forsøg på manddrab.

Betingelserne i retsplejelovens § 794, stk. 1 og 2, findes derfor ikke at have været opfyldt i relation til de begærede ransagninger, hvorfor

b e s t e m m e s :

Den påkærede kendelse ophæves."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"Oplysningen om, at der skulle være skudt fra vinduet af en dansk registreret bil, synes at være en and.

Med hensyn til de falske dokumenter, fundet ved den ulovlige ransagning, har politiet opgivet påtale. Antagelig fordi materialet ikke ville kunne anvendes som bevis."

Varetægtsfængsling - Retshåndhævelsesarrest - Utilregnelige personer

Retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2

Varetægtsarrestant først sigtet for manddrab, men efter 4 måneder var der udfærdiget anklageskrift efter straffelovens § 245. Anklagemyndigheden fik ikke medhold i varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, nr. 2, efter byrettens opfattelse, fordi fængselsstraf ikke kunne komme på tale, kun psykiatrisk behandling. Efter landsrettens opfattelse tilsyneladende på et konkret skøn. T derfor løsladt af varetægtsurrogat.

Ø.L. 21. afd. kære nr. S-2966-98, 1/9 1998

Den 12. april 1998 blev T varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, som sigtet for forsøg på manddrab. Ved et retsmøde i byretten den 10/8 1998 redegjorde anklageren for, at der var udfærdiget anklageskrift efter straffelovens § 245. På denne baggrund begæredes fængslingsfristen forlænget med 14 dage i surrogat, men nu i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, med henblik på sagens berømmelse. Der blev protesteret, og byretten afsagde sålydende kendelse:

“Ifølge anklageskrift af d.d. nedlægger anklagemyndigheden påstand om, at arrestanten, hvis han findes skyldig, anses for straffri efter straffelovens § 16, men dømmes til psykiatrisk behandling efter straffelovens § 68.

Selv om det sædvanligvis antages, at utilregnelighed i almindelighed ikke udelukker varetægtsfængsling, må det specifikke krav i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, hvorefter der konkret skal kunne forventes en straf på mindst 60 dages fængsel, antages at udelukke, at der efter denne bestemmelse kan ske varetægtsfængsling af utilregnelige personer.

Herefter kan anklagemyndighedens påstand ikke tages til følge, hvorfor

bestemmes:

Arrestanten T løslades.”

Anklagemyndigheden tog forbehold for kære.

T erklærede efter samråd med sin forsvarer, at han frivilligt ønskede at tage med det ledsagende politipersonale tilbage til hospitalet, hvor han var surrogatanbragt, og først derefter ville tage stilling til spørgsmålet om udskrivning.

Anklagemyndigheden kærede med kæreskrift.

Landsretten udtalte:

“Idet der nu ikke findes tilstrækkeligt grundlag for at træffe bestemmelse om vare-tægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2,

bestemmes:

Den pgl. kendelse stadfæstes, således at T forbliver løsladt.”

Landsforeningens Meddelelse 89/1998

Beslaglæggelse - Breve - E-mail

Retsplejelovens § 824, § 825 og § 827

T var sigtet efter ophavsretsloven, og politiet ville have fat i hans elektroniske post hos en internetudbyder, firmaet A, Heri fik politiet medhold.

Ø.L. 14. afd. kære nr. S-1831-98, 11/8 1998

Byretten afsagde følgende

KENDELSE

“Den hos A A/S beroende post, tilhørende og registreret til sigtede T, findes ikke at være under forsendelse, men må ligestilles med post kommet frem til sigtedes bopæl. Herefter findes bestemmelserne i retsplejelovens §§ 824 og 827 at finde anvendelse på den fremsatte begæring. Ud fra de nu foreliggende oplysninger findes sigtede fortsat med føje sigtet for overtrædelse af ophavsretsloven. Efter det anførte, og da den omhandlede post må antages at være af betydning som bevismidler under den fortsatte efterforskning, tages anklagemyndighedens begæring til følge, jfr. retsplejelovens § 825, jfr. §§ 824 og 827.

T h i b e s t e m m e s :

Det pålægges A A/S, til politiet i Slagelse at udlevere de E-mail, som er placeret under kontoangivelsen T@X.dk eller øvrige konti, som måtte indehaves af T, (adressen).”

Den beskikkede forsvarer kærede, og landsretten afsagde følgende

K E N D E L S E

“Advokat F, der er beskikket forsvarer for T, har påkæret Slagelse rets kendelse af 4. maj 1998, hvorved det pålægges A A/S til politiet i Slagelse at udlevere de E-mail, som er placeret under kontoangivelsen T@X.dk eller øvrige konti, som måtte indehaves af T. Pålægget er givet i medfør af retsplejelovens § 825, jf. §§ 824 og 827.

I kæreskrift af 12. maj 1998 har forsvareren bl.a. anført:

"Dommeren er i sin kendelse gået ud fra, at den hos A beroende post må ligestilles med post kommet frem til min klients bopæl.

Jeg må bestride denne betragtning, idet jeg gør gældende, at A A/S er "posthus" og ikke postkasse.

Fremgangsmåden ved E-mail er den, at person X forfatter et brev, over sin computer ringer op til sin internetudbyder og bliver forbundet til denne. X's computer giver besked til internetudbyderens computer om, at man vil sende en mail, og internetcomputeren modtager mailen.

X's internetudbyder overfører denne mail til A, som modtager denne mail sammen med andre og sorterer denne mail ud til den enkelte bruger, deriblandt min klient. Mailen befinder sig imidlertid stadigvæk hos A.

Min klient får imidlertid først kendskab til mailen efter at have spurgt computeren hos A, om der er en mail, og derefter bedt A's computer om at sende denne mail til min klients computer.

Hvis man skal sammenligne med den sædvanlige brevforsendelse, så er min klients computer hans postkasse, for det er først, når mailen er på hans computer, at han får kendskab til denne. Forbindelsen (telefonlinien) mellem min klients computer og A's computer er postbudet, hvorefter X's internetudbyder og A er posthuset.

Med denne baggrund gør jeg gældende, at der er tale om et brud på brevhemmeligheden, og at spørgsmålet om, hvorvidt anklagemyndigheden skal have tilladelse som begæret, skal afgøres efter retsplejelovens § 780, stk. 1, nr. 4, jfr. § 781."

I udtalelse af 23. juni 1998 fra Politimesteren i Slagelse, som Statsadvokaten for Sjælland ved påtegning af 2. juni 1998 har henholdt sig til, er bl. a. anført:

"...

Forsvareren kan have ret i, at A A/S er et "posthus" og ikke en postkasse, men i det øjeblik, at afsender X har fremsendt E-mail til adressaten T's E-mail adresse, kommer den til at ligge i T's postkasse/postboks, det vil sige, at der er foretaget en adressebestemt distribution. Det vil igen sige, at T fra det øjeblik kan gøre sig bekendt med indholdet ved at sætte sig i forbindelse med sin postkasse/postboks - mail-serveren - hos internetudbyderen A. Det er altså "kommet frem" til modtageren. Om A rent faktisk har "læst brevet" er underordnet al den stund, at breve fra hans postkasse/brevsprække heller ikke fordres læst, for at beslaglæggelse kan ske."

Af de af byretten anførte grunde

b e s t e m m e s :

Den påkærede kendelse stadfæstes."

Landsforeningens Meddelelse 90/1998

Dokumentfalsk - Forfalskede Dan-kort - Samfundstjeneste

Straffelovens § 58, § 62 og § 171

22-årig, der havde lavet falsk med Dankort til et beløb af ca. 59.000 kr., straffet med samfundstjeneste i 60 timer (dissens).

V.L. 6. afd. a.s. S-0152-98, 11/8 1998

T på 22 år var tiltalt for dokumentfalsk med Dankort til et samlet beløb på ca. 59.000 kr. Herudover var der et enkelt tilfælde af forsøg på tyveri, stadig vedr. Dankort, til et beløb på 32 kr.

T var ikke tidligere straffet og erkendte sig skyldig.

Byretten idømte fængsel i 3 måneder, der blev gjort betinget af samfundstjeneste i 60 timer og en tillægsbøde i medfør af straffelovens § 58, stk. 2, jfr. § 64, på 4.000 kr.

Byretten udtalte:

“Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på på den ene side, at der er tale om forfalskning af indholdet af dankort, at der er anvendt flere dankortnumre, at der er tale om mange forhold, og at lovovertrædelserne var planlagte, og på den anden side, at tiltalte er ustraffet og har gode personlige forhold, samt at erstatning er betalt.”

Anklagemyndigheden ankede til skærpeelse, principalt således, at straffen blev gjort ubetinget. Anklagemyndigheden nedlagde subsidiært påstand om, at T blev idømt en kombinationsdom. T påstod formildelse, navnlig således, at straffen i det hele blev gjort betinget. Subsidiært stadfæstelse og mere subsidiært tilsluttede T sig anklagemyndighedens subsidiære påstand.

T oplyste om sine personlige forhold i landsretten, at han fortsat var studerende og havde fritidsjob ved siden af studierne. Han havde ingen økonomiske problemer. Han havde betalt erstatning.

Landsretten udtalte:

“Det lægges i overensstemmelse med tiltaltes forklaring til grund, at tiltalte under et opdigtet firmanavn købte en kortlæser og omkodede sit eget Dankort, efter at han havde fået ideen hertil i en avisartikel. Tiltalte har tilstået, at han over en periode på ca. 1½ måned i 86 tilfælde anvendte Dankortet efter omkodning til 7 forskellige kortnumre, og herved fik udleveret varer og kontanter til et samlet beløb af ca. 60.000 kr.

Samtlige voterende finder straffen passende udmålt.

4 voterende stemmer af de af byretten angivne grunde for at stadfæste dommen.

2 voterende udtaler, at anvendelse af ubetinget straf som udgangspunkt findes påkrævet for denne type kriminalitet, i hvert fald, når der er tale om misbrug af betalingskort under omstændigheder som de foreliggende. Disse voterende finder endvidere ikke, at der foreligger sådanne ganske særlige grunde, at straffen - uanset udgangspunktet - i det hele kan gøres betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste. En af disse voterende stemmer herefter for, at 1 måned af den forskyldte straf skal fuldbyrdes, medens straffen i øvrigt, navnlig efter tiltaltes gode personlige forhold og henset til, at der er betalt erstatning, gøres betinget, medens den anden af disse vote-

rende ikke finder grundlag for at gøre nogen del af straffen betinget, og denne vote-
rende stemmer derfor for, at hele straffen gøres ubetinget.

I overensstemmelse med stemmeflertallet stadfæster landsretten herefter dommen.”

Landsforeningens Meddelelse 91/1998

Retslægerådets årsberetning for 1996 - Spillelidenskab (aleamania)

Retslægerådet, hvis opgave er at afgive lægevidenskabelige og farmaceutiske skøn til offentlige myndigheder i sager om enkeltpersoners retsforhold, har afgivet årsberetning for 1996.

Årsberetningen indeholder oplysninger om rådets medlemmer og sagkyndige anvendt i årets løb, art og antal af behandlede sager samt gennemgang af nogle udvalgte sager vedrørende somatiske (legemlige) og psykiatriske spørgsmål, som skønnes at have bredere interesse.

Beretningen indeholder bl.a. et afsnit med mere generelle bemærkninger vedrørende behandlingen af civile sager, herunder tillige en vejledning om, hvorledes en sag bør forelægges for rådet, således at der sikres en så god og hurtig sagsbehandling som muligt. Rådet har fundet det hensigtsmæssigt at fremkomme med sådanne generelle betragtninger, idet ca. 25% af de forelagte civile sager mangler relevant materiale, således at Retslægerådet må anmode om at få supplerende oplysninger. Dette illustreres af en klagesag, hvor en yngre kvinde døde, efter at en lungebetændelse var blevet miskendt som en blindtarmsbetændelse.

Blandt de psykiatriske sager er omtalt nogle om patologisk spillelidenskab (aleamania) til belysning af, hvornår denne tilstand foreligger, og hvornår særforanstaltninger anbefales. Endvidere gennemgås den sjældent forekommende diagnose Münchhausen by proxy, hvor (typisk) en mor aktivt påfører sit barn alvorlige sygdomssymptomer og derefter søger lægehjælp med henblik på behandling af symptomerne. Moderen er i disse tilfælde ikke sindssyg eller mentalt retarderet, men præget af en personlighedsforstyrrelse.

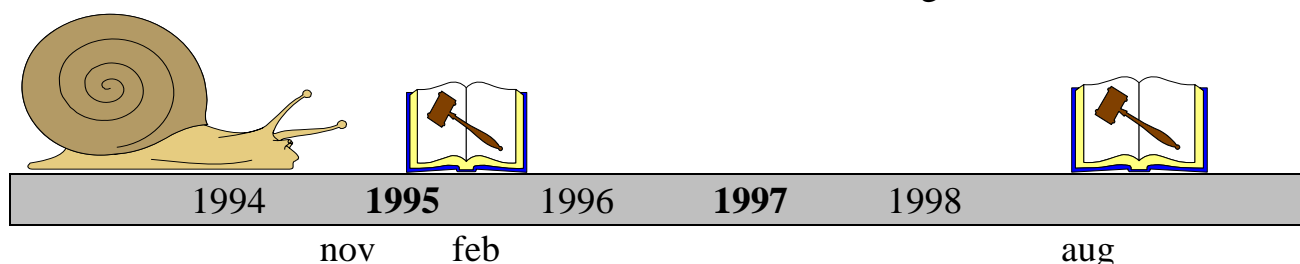
I tilknytning til omtale af en sag, hvor en tiltalt kunne være påvirket af for lavt blod-sukker (hypoglykæmi) og dermed omfattet af straffelovens § 16, stk. 1, som en tilstand, der kan ligestilles med sindssygdom, er der redegjort for en kendelse fra Højesteret om bl.a. tilladelse til, at en repræsentant for Retslægerådet afhøres som vidne i retten. Af kendelsen fremgik, at tilladelse hertil kun undtagelsesvis bør gives, idet der

i stedet kunne forelægges yderligere spørgsmål til besvarelse. I forbindelse hermed omtales rådets sagsbehandlingstider.

De to sidstnævnte sager gennemgår endvidere, hvorledes rådet ved at inddrage sagkyndige fra forskellige lægelige specialer i behandlingen af en sag og samarbejde de forskellige faglige indfaldsvinkler forsøger at få sager bedst muligt lægefagligt belyst.

Landsforeningens Meddelelse 92/1998

Dokumentfalsk - Sagsbehandlingsfejl - Frifindelse - Falsk kørekort - Forsæt

Straffelovens § 171, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, artikel 6

T blev i 1995 dømt for at forsøge at få ombyttet et falsk jugoslavisk kørekort. Han ankede, og ved et retsmøde i juni 1995 i landsretten enedes man om udsættelse på indhentelse af yderligere oplysninger om, hvor det omhandlede kørekort var udstedt m.v.

I maj 1998 opdagede Statsadvokaten, at der intet var sket, og beklagede den skete fejl. Man ville ikke nedlægge påstand om straf, men alene, at der ved dommen blev taget stilling til, om T var skyldig.

Landsretten frifandt (dissens) på grund af manglende forsæt.

Ø.L. 8. afd. a.s. nr. S-1240-95, 12/8 1998

T var tiltalt for i november 1994 at have søgt at ombytte et falsk jugoslavisk kørekort. Han nægtede sig skyldig, men på baggrund af bevisførelse fra Rigspolitechefens Tekniske Afdeling lagde retten til grund, at kørekortet var totalforfalsket, og at T var vidende herom. Straffen blev fastsat til ubetinget fængsel i 30 dage. T ankede til frifindelse.

Den 15/6 1995 afholdtes et retsmøde i landsretten, hvor det aftaltes, at der skulle indhentes yderligere oplysninger via ambassade eller Interpol om, hvor det omhandlede kørekort var udstedt, af hvem og under hvilke omstændigheder.

Den 29/5 1998 skrev en medarbejder hos Statsadvokaten bl.a.:

“Jeg må med stor beklagelse meddele, at disse oplysninger, p.g.a. min fejlagtige håndtering af sagen, ikke er blevet søgt indhentet. Jeg beklager samtidig, at Deres forespørgsler til sagen ikke tidligere er blevet besvaret.

Henset til den praksis, der siden har udviklet sig på området, og henset til den hengåede tid, anmoder jeg om, at sagen afgøres på det foreliggende grundlag.

Anklagemyndigheden vil henset til den beklagelige sagsbehandlingstid ikke nedlægge påstand om straf, men alene om, at der ved dommen tages stilling til, om tiltalte er skyldig som anført i den indankede dom.”

Ved retsmødet blev der påny afgivet forklaring af en kriminalassistent fra Teknisk Afdeling, der ligesom tiltalte forklarede i det væsentlige som for byretten.

Landsretten udtalte:

“3 voterende stemmer efter bevisførelsen for landsretten for, at tiltalte af de i dommen anførte grunde er skyldig efter anklageskriftet.

3 voterende stemmer for at frifinde tiltalte, da der ikke er tilstrækkeligt bevis for, at tiltalte var klar over, at kørekortet var falsk.

Der afsiges dom efter det for tiltalte gunstigste resultat. Tiltalte frifindes derfor.”

Landsforeningens Meddelelse 93/1998

Erstatning - Administrativ afgørelse - Advokater

Retsplejelovens § 1018 a

Undertiden kan det nytte at klage i det administrative system. Iflg. Aktuelt for den 9/5 1998 har en advokat ved at klage til Justitsministeriet fået tilkendt yderligere 200.000 kr. oven i de 360.000 kr., han i forvejen var tilbudt. Samtidig har ministeriet beklaget den langvarige sagsbehandling.

Den varetægtsfængsling, der gav anledning til erstatningssagen, er beskrevet i bogen Wissum-sagen, anmeldt i Lf.Medd. 1996, side 305 ff.

Flygtningenævnets Årsberetning 1997

Formandsskabet har udsendt sin 6. årsberetning, denne gang med professionelt layout omfattende perioden 1/1 - 31/12 1997. Denne beretning er således den første af nævnets beretninger, der alene dækker et kalenderår. Hensigten med dette har været at øge beretningens aktualitet og opnå en mere overskuelig og sammenlignelig statistik.

Perioden har især været præget af behandlingen af sager vedr. statsborgere fra Bosnien-Hercegovina og fra Somalia.

Årsberetningen, der er på 279 sider, er uundværlig for advokater, der beskæftiger sig med asylsager.